

РЕШЕНИЕ
гр. София, 05.06.2020г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 2-ри състав, в открито съдебно заседание на пети март две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕРГАНА ЦОНЕВА

при участието на секретаря Надежда Попова, като разгледа докладваното от съдия Гергана Цонева **НАХД № 20421** по описа на съда за 2019г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ВАЙТЪЛ - И“ЕООД, БИК 811208462, представявано от Ивайло Илиев Илиев, срещу Наказателно постановление (НП) № РД-10-59/12.09.2017г., издадено от София Владимирова Председател на Съвета за електронни медии, с което на основание чл. 126а, ал. 5, т.1, вр.чл.127, ал.2 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ), на дружеството-жалбоподател е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 125в, т. 2 от ЗРТ.

В жалбата са изложени подробни съображения относно процесуалноправната и материалноправна незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление. Релевират се доводи за отсъствието на ангажирани дата, място на нарушението и ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено то, с което се твърди, че е накърнено правото на санкционираното лице да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност и да реализира правото си на защита. Отправя се упрек за некоректно тълкуване на нормите на Закона за авторското право и сродните му права, довело до погрешна теза на наказващия орган за наличие на административно нарушение. Сочи се, че правата върху съдържанието на всяка една телевизионна програма, която се намира в режим на препредаване на територията на Република България, могат да бъдат уредени по два алтернативни начина, регламентирани в чл. 21, ал.2, пр. 1 и пр. 2 от ЗАПСП, като ползвателят - кабелен оператор, е заинтересован да сключи договор с организация за колективно управление на права (ОКУП) по реда на чл. 21, ал. 2, пр. 1 от ЗАПСП, само когато правата върху съдържанието не са уредени от доставчиците му. Възразява се и срещу обективността и пълнотата на доказателствената дейност на наказващия орган, като се настоява за допуснат пропуск да бъде установено дали доставчиците на разпространяваните в кабелната мрежа на дружеството - жалбоподател 54 броя телевизионни програми са уредили правата върху съдържанието по реда на чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП, включително да бъдат изискани допълнително непредставени договори. В тази насока жалбоподателят споделя, че правилното отнасяне на описаните в АУАН и НП факти следва да бъде към хипотезата на чл.126а, ал.5, т.1 от ЗРТ, а не към избраната от наказващия орган, което от своя страна

насочва към следващо нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Формулирано е искане за отмяна на издадения санкционен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. който поддържа жалбата с изложените в нея аргументи.

Възземаемата страна, редовно призована, изпраща представител - юриконсулт Последната пледира за неоснователност на депозираната жалба и моли атакуваният санкционен акт да бъде потвърден изцяло като правилен и законосъобразен. Споделя становище, че административнонаказващият орган коректно се е съсредоточил върху тезата, че дължимата в определен от закона срок информация е предоставена в непълнен обем. Счита за неоснователни твърденията на жалбоподателя относно неправилното прилагане материалния закон, доколкото от приложените договори с доставчици не ставало ясно дали са уредени правата между тях и ОКУП по отношение на произведенията, съдържащи се в разпространяваните телевизионни програми.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл.14 и чл.18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок. Подадена е от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен ефект и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

„ВАЙТЪЛ - И“ЕООД е търговец, вписан в Търговски регистър с ЕИК 811208462. Дружеството фигурирало и в регистъра на предприятията, уведомили за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, поддържан от Комисия за регулиране на съобщенията съгласно чл.33, ал.1, т.1 от Закона за електронните съобщения. Разрешението за извършване на дейността пораждало действие в териториален обхват, включващ населените места: гр. Сандански, с.Лешница, с.Поленица, с.Склаве, с. Вълково, с.Дамяница, с.Драката, гр.Кресна, с. Левуново, с.Микрево, с.Ново Делчево, с. Струмяни, обл. Благоевград.

В качеството си на предприятие, предоставящо услугата „разпространение на радио - и телевизионни програми“ в кабелна електронна съобщителна мрежа, дружеството било адресат на правилото, установено с нормата на чл.125в, т.1 и т.2 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ). Съгласно посочения законов текст на всеки 6 /шест/ месеца, считано от 24 февруари 2009г. (ЗИДЗРТ - ДВ, бр.14 от 2009 г., и чл. бр.12, от 2010г.), дружеството следвало да предоставя на Съвета за електронни медии (СЕМ): 1. списък на разпространяваните програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на програмите и 2. документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите

и записите на аудио- визуални произведения, включени в разпространяваните програми.

С писмо, заведено с вх.№ ЛРР-13-34-01-86/24.02.2017г. по описа на СЕМ, „Вайтъл - И“ЕООД депозирало в деловодството на регулатора списък с разпространявани за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017г. общо 54 български и чуждестранни телевизионни програми. Представило и договори с доставчиците, по силата на които се уреждали правата за тяхното разпространение. Не приложило обаче документи, удостоверяващи наличие на разрешения за отстъпени авторски права по отношение на произведенията, съдържащи се в излъчваните програми, в това число договори с ОКУП или документи за приложението на чл.91, ал.5 от Закона за авторското право и сродните му права.

На 11.05.2017г. в административната сграда на Съвета за електронни медии (СЕМ), на адрес: гр. София, бул.“Шипченски проход” № 69, служителят - свид. , заемащ длъжност „старши инспектор“ в СЕМ и негови колеги -

осъществили преглед на представената от дружеството - жалбоподател документация. В хода на проверката контролните органи констатирани, че в нея не се откриват документи, по силата на които се уреждат отстъпени права за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в телевизионните програми, заявени от жалбоподателя, в частност договори, сключени с ОКУП - „Музикаутор“, „Филмаутор“ и „Профон“, които в проверявания период управлявали правата на носителите на права на произведения в програмите, нито доказателства за приложението на чл.91, ал.5 от ЗАПСП, че правата за излъчване и предаване на произведенията, включени във всяка телевизионна програма, са надлежно отстъпени на телевизионните организации.

При така установената фактология проверяващите достигнали до извод, че на 24.02.2017г. е било накърнено правилото на чл.125в, т.2 от ЗРТ от „Вайтъл - И“ЕООД, доколкото предоставената от него информация е непълна с оглед отсъствието на договори, регламентиращи отстъпването на авторски и сродни на авторското права за разпространение на аудио-визуални произведения, включени в програмите, които предприятието е разпространявало за периода 25.08.2016 г. - 24.02.2017 г. След надлежно отправена покана до жалбоподателя, на която последният не откликнал, свид.

съставил АУАН № НД - 01-36/23.05.2017г. в хипотезата на чл.40, ал.2 от ЗАНН. В него отразил обстоятелствата по нарушението, ангажирал дата и място на извършването му, както и правната квалификация на деянието като нарушение по чл.125в, т.2 от ЗРТ. Актът бил съставен в присъствието на свидетели

и . Той бил изготвен в отсъствие на представител на дружеството - въззивник, тъй като въпреки връчената на 18.05.2017г. покана с изх. № ЛРР-13-34-01-86/15.05.2017г., не било изпратено упълномощено лице. АУАН бил връчен на 15.06.2017г. на управителя на дружеството.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не постъпили писмени възражения срещу АУАН.

Въз основа на АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № РД - 10- 59/12.09.2017г. от София Димитрова - Председател

на СЕМ, с което на основание чл. 126а, ал. 5, т.1, вр. чл.127, ал.2 от ЗРТ, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на „Вайтъл - И“ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 125в, т.2 от ЗРТ. Санкционният акт бил връчен на адреса за кореспонденция на жалбоподателя на 25.09.2017г., видно от представено по делото известие за доставяне. Жалбата срещу него е подадена 29.09.2017г.

Посочените фактически обстоятелства се установяват от събрания по делото доказателствен материал: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните свидетеля , както и събраните по делото писмени доказателства: известия за доставяне, решение №РД-05-58/09.05.2017г., Заповед № РД-13-68/09.05.2017г. на СЕМ, пълномощни за процесуално представителство, извлечение от публичен регистър на предприятията, уведомили Комисия за регулиране на съобщенията за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, ведно с данни за предоставяните режими и/или услуги от „Вайтъл - И“ЕООД, съпроводително писмо от „Вайтъл - И“ЕООД, вх.№ ЛРР-13-34-01-86/24.02.2017г. по описа на СЕМ, приложения към него – списък на излъчваните програми и копия на договорите, предоставящи правата за тяхното разпространение, последните представени в хода на съдебното следствие с писмо вх.№1012540/27.02.2020г., покана за явяване с оглед съставяне на АУАН изх. № ЛРР – 13-34-01-86/15.05.2017г. и известие за доставянето ѝ, кореспонденция между СЕМ и Кмета на гр.Сандански относно връчване на АУАН, писмо изх.№ПД-10-05-00-1/16.01.2020г. относно влезли в сила срещу въззивника наказателни постановления.

Съдът кредитира депозираните в хода на съдебното следствие свидетелски показания на служителя на СЕМ , доколкото същият е участвал във всички етапи от извършената проверка и непосредствено е възприел обстоятелствата по процесното нарушение. Свидетелят проследява спазената от него и колегите му последователност на действията в рамките на контролната дейност, респ. отразява съдържанието на прегледаните документи, което кореспондира и с отразеното в материалите по делото. Категоричен е, че сред писмените материали са отсъствали такива, удостоверяващи уреждането на авторските и сродните на тях права върху произведенията, съдържащи се в разпространяваните от дружеството – жалбоподател телевизионни програми, в това число договори с ОКУП или доказателства за надлежно отстъпени такива права на телевизионните организации, съдоговорители на жалбоподателя, по смисъла на чл.91, ал.5 от ЗАПСП. Изложението на фактите от свидетеля се отличава с последователност и логичност. Цялостно то хармонира с приобщените по делото писмени доказателствени материали, поради което тези показания позволяват да бъде изяснена в пълнота фактическата обстановка. Липсват основания, които да компрометират така поднесените от свидетеля сведения, доколкото не се установяват обстоятелства, указващи заинтересованост и тенденциозно изопачаване на фактите в полза на тезата на наказващия орган. Ето защо съдът кредитира така инкорпорираните по делото гласни доказателствени средства без резерви.

Събраните писмени доказателства са относими към предмета на делото и са приобщени към доказателствената маса по надлежния процесуален ред. Материалната компетентност на актосъставителя се установява от приложената

по делото Заповед № РД-13-68/09.05.2017г. на СЕМ, а тази на наказващия орган – от приложеното Решение № РД-05-58/09.05.2017г.

Съдът цени и приобщените в съдебното следствие писмени документи – договори с различни телевизионни организации, които позволяват да бъде установено изпълнението на част от задълженията на въззивника като адресат на правилото на чл.125в от ЗРТ и по-конкретно тези по чл.125в, т.1 от ЗРТ. Последните обаче не могат да се разглеждат като доказателства за изпълнението на вменените с чл.125в, т.2 от ЗРТ изисквания, доколкото тяхното съдържание не предлага възможност да се установи нито наличието на разрешение за препредаване по електронна съобщителна мрежа на произведения в полза на жалбоподателя от ОКУП „Профон“, „Музикаутор“ и „Профон“, нито надлежно уреждане на тези права по реда на чл.91, ал.5 от ЗАПСП в полза на съдоговорителите на „Вайтъл – И“ЕООД.

Цялостният анализ на доказателствената съвкупност води съда до еднозначни и безпротиворечиви фактически изводи относно доказаност на факта на извършеното нарушение и неговото авторство.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. Съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност.

Спазени са императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства в АУАН и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. В двата акта се съдържат законовите реквизити, вкл. и описанието на нарушението, обстоятелствата по неговото извършване и правната му квалификация – по чл.125в, т.2 от ЗРТ. Ясно е изразена формата на изпълнителното деяние, срокът, в който е било длъжимо изпълнение на задължението на жалбоподателя, както и мястото и датата на простъпката – 24.02.2017г., когато именно е подадена непълната информация пред СЕМ досежно придобиването на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведения и записите на аудио-визуалните произведения, включени в разпространяваните от санкционираното дружество програми за периода 25.08.2016г. – 24.02.2017г. В двата административни акта е спазен регламентираният от нормите на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН минимален обем от информация, като се разкрива пълно и

безпротиворечиво единство между установените факти и подвеждането им под съответната правна норма на материалния закон, действала към момента на извършване на деянието. Очертан е кръгът от доказателственорелевантни факти, позволяващи недвусмислено да се възприеме волята на актосъставителя и на наказващия орган. Не е накърнена пълнотата на изложението и не се обосновава извод за липса на обективен признак от състава на вмененото деяние, която да отнеме възможността на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност.

Съобразена се явява и нормата на чл.40, ал.2 от ЗАНН, в която се съдържат предпоставките за съставяне на АУАН в отсъствие на представител на нарушителя, доколкото последният е надлежно известен за иницирирането на административнонаказателната процедура, видно от връчената му покана. В случая е съобразено и изискването съставеният неприсъствено акт да бъде връчен на дружеството впоследствие.

Редакцията на нормата на чл.52, ал.4 от ЗАНН гласи, че „преди да се произнесе по преписката наказващият орган проверява акта с оглед неговата законосъобразност и обосновааност и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства.“ В производството не се установяват доказателства за игнориране на така постулираното задължение на наказващия орган. Дори в съдържанието на последния абзац от констативносъобразителната част на НП недвусмислено е отразен фактът на извършена преценка за съставомерност на деянието. Безспорно, доказателствената тежест се носи от наказващия орган, но характерът на вмененото по закон в случая задължение на жалбоподателя изисква активност именно от последния да представи в определен срок доказателства за наличието на надлежно уредени права за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните от него програми, в това число и такива, насочващи към приложението на хипотезата на чл.91, ал.5 от ЗАПСП. Доколкото липсата на представени документи, удостоверяващи придобиването на правата за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните програми, се явява същност на нарушението, свързано с „представяне на непълна информация“, то и не следва наказващият орган да търпи упрек, че не е потърсил тези данни от телевизионните организации, намиращи се в договорни отношения с „Вайтъл - И“ ЕООД относно обема на предоставяните от тях права. Същевременно, дори и последващо, след срока, депозиране на относими документи не може да извини констатираното бездействие, а единствено евентуално да се обсъжда при индивидуализация на следващата се санкция или с оглед приложението на чл.28 от ЗАНН. Поради тази причина и липсва несъответствие между описанието на фактите и приложената спрямо тях правна норма, доколкото в случая не се коментира въобще твърдение за разпространение на произведения, включени в телевизионни програми, без надлежно отстъпени авторски и сродни права.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 - месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно

законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „Вайтъл - И“ЕООД е ангажирана за накърняване на правилото, ситуирано в нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ, като на основание чл. 126а, ал. 5, т.1, вр.чл.127, ал.2 от ЗРТ му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че на 24.02.2017г., в гр. София, жалбоподателят „Вайтъл - И“ЕООД е предоставил пред СЕМ непълна информация, доколкото в документацията му са отсъствали документи, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведенията и записите на аудио - визуални произведенията, включени в разпространяваните програми за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017г.

Нормата на чл. 125в, т. 2 от ЗРТ въвежда задължение за всяко предприятие, което разпространява български и чуждестранни програми, да предоставя на всеки 6 месеца, считано от 24.02.2009г., на Съвета за електронни медии актуализиран списък на разпространяваните програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в предаваните телевизионни програми. Адресат на задължението е предприятие, разпространяващо телевизионни програми. „Вайтъл - И“ЕООД е дружество, вписано в регистъра на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) по чл. 33, ал. 1, т. 1 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), предоставящо услугата "разпространение на български и чуждестранни програми" в кабелна електронна съобщителна мрежа, поради което се явява и адресат на задължението, произтичащо от нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ и субект на нарушението на същата.

Категорично се установява, че макар с писмото си от 24.02.2017г. жалбоподателят да е депозирал актуализиран списък на разпространяваните 54 броя телевизионни програми и да е приложил към тях договори с телевизионни организации, по силата на които са му прехвърлени права за разпространение на програмите, той не е представил доказателства за уреждането на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведения и записите на аудио-визуални произведения, съдържащи се в тях, така както повелява нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ.

В процесния случай се касае за препредаване на произведения по електронна съобщителна мрежа едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, което се осъществява от друга организация, различна от тази, излъчваща ги първоначално първоначално излъчва. Разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗАПСП гласи, че разрешение за препредаване по електронна съобщителна мрежа на произведение се дава само чрез организация за колективно управление на авторски права. Законът определя, че всеки вид права се управляват от една организация, вписана в регистъра, поддържан от Министерство на културата по чл.40а, ал.1 от ЗАПСП. В

конкретния случай това са сдруженията Профон, Музикаутор и Филмаутор. Изключение е предвидено единствено в случаите, когато правата за предаване на произведенията са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП. Според последния цитиран законов текст: „Когато радио- или телевизионна организация разрешава едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, разрешението, дадено от радио- или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са ѝ надлежно отстъпени.“

В конкретния случай дружеството – жалбоподател не е предоставило всички изискуеми документи, доказващи придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми за периода 24.08.2016 г. -24.02.2017 г. В тази насока отсъстват договори с ОКУП, а липсва изрично отразяване както в списъка с програмите, изпратен на СЕМ от „Вайтъл – И“ЕООД, така и други доказателства (такива не се извличат и от представените договори за прехвърляне на неизключителни права за разпространение на телевизионните програми), че правата за предаване на произведенията, съдържащи се в програмите, са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП. Поради това и позоваването върху изключението на този текст е неоснователно. Отново следва да се сподели разбирането, че същността на правилото на чл.125в, т.2 от ЗРТ касае подаване на информация в определен срок и задължава съответните предприятия, които извършват разпространение на телевизионни програми по договори с телевизионни организации да представят убедителни доказателства за уреждането на авторските и сродните на тях права върху произведенията, съдържащи се в програмите, доколкото това обстоятелство не следва да се предполага. (в този смисъл решение №7649/05.12.2019г., АССГ, X к.с., по к.а.н.д. № 5815/2019г., решение №6467/07.11.2018г., XVI к.с. по к.а.н.д. № 6592/2018., решение №3655/01.06.2018г., X к.с., по к.а.н.д. №3921/2018г. на АССГ, както и решение №615/01.03.2019г. на САС, по т.д.№4968/2018г.; същевременно ангажираното от жалбоподателя решение на САС е неотнормимо към казуса, доколкото то визира случай на разпространение само на програмата на БНТ, която съгласно чл.44, ал.5 от ЗРТ се предоставя безвъзмездно, последното касаещо и съдържанието на програмата ѝ).

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 126а, ал. 5, т.1 ЗРТ, която предвижда отговорност за допуснатото нарушение на чл.125в, т.2 от ЗРТ в хипотезата на предоставяне на непълна информация. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на дружеството е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата / арг. от чл. 83 ЗАНН/.

За пълнота съдът намира, че следва да обсъди и приложението на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, като изложи кратки аргументи относно становището си за липсата на предпоставки за нейното позоваване. Безспорно визирият в посочената норма регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Отказът на наказващия орган да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН винаги подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, в който смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова, доколкото „Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран...“, а е длъжен да „...изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото“. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност - време, място, обстановка, механизъм и т.н. В тази връзка, за наличието на съставомерност по чл. 125в, т.2 от ЗРТ не се изисква настъпването на допълнителни вредни последици, но макар и формално по своята конструкция неизпълнението на посоченото правно задължение не разкрива формална по степен обществена опасност. Логиката за предвиждане на строга регулация на дейност на предприятията, предоставящи услугата „разпространение на радио - и телевизионни програми“ намира своето обяснение в необходимостта до минимум да бъдат сведени възможните нарушения на нормите и на ЗАПСП. Последното се налага с оглед постигане целите на закона да бъдат защитени включително авторите на произведения, а и потребителите срещу недобросъвестни действия. В конкретиката на случая параметрите на незаконосъобразните действия на жалбоподателя разкриват обем (касае се до 45 отделни програми), който не се явява незначителен спрямо общия случай на подобни нарушения. Още повече, че по делото се разкриват доказателства и за други, макар и неповлияващи върху квалификацията, констатирани по отношение на доставчика нарушения на чл.125в, т.2 ЗРТ, санкционирани с влязъл в сила акт (НП № 51/26.10.2010г.), откъдето следва, че процесното нарушение не се явява изолирано. Тези обстоятелства изключват третирането на процесния казус като маловажен с оглед целите на генералната превенция.

Предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 126а, ал. 5, т.1 ЗРТ е относително определена в границата от 3 000 до 7 000 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил „имуществена санкция“ в минимален размер, отчитайки всички особености на нарушението и поведението на жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН /приложима по аналогия на закона/: „Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба (имуществена санкция б.м.)...“, поради което е юридически невъзможно имуществената санкция да бъде определена под фиксирания в закона минимум.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството-въззивник е ангажирана правилно. Ето защо, така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и съобразявайки актуалните промени в нормата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, публикувани в ДВ, бр.94/2019г., в сила от 03.12.2019г., съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Няма изрична норма, която да указва, че новото правило няма да се прилага към заварените случаи на започнали, но неприключили административнонаказателни производства. Разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за въззиваемата страна – СЕМ. Въззиваемата страна е представлявана от юрисконсулт в производството, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разноските следва да намери приложение разпоредбата на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Съгласно същата съдът определя размера на дължимото възнаграждение, при ограничението той да не надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Нормата, към която е извършено препращането, в ал.1 предвижда: „Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.“ Такъв подзаконов нормативен акт се явява Наредба за заплащане на правната помощ, в чл.27е от която е определен относително размер на възнаграждението за защита в производства по ЗАНН от 80,00 до 120,00 лева. Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предвид че производството не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, съдът намира за справедлив размер на разноски за юрисконсултско възнаграждение, възлизащ на 80,00 лева. Тази сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя „Вайтъл - И“ ЕООД по сметка на СЕМ.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1, предл.1 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № РД-10-59/12.09.2017г., издадено от Председателя на СЕМ, с което на основание чл. 126а, ал. 5, т.1, вр.чл.127, ал.2 от ЗРТ на жалбоподателя „Вайтъл - И“ ЕООД, ЕИК 811208462, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 125в, т. 2 от ЗРТ, като **правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА „ВАЙТЪЛ - И“ ЕООД, ЕИК 811208462, да заплати по сметка на СЕМ разноски в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

25pc
08.06.20

1чф
15.04.2021г

РЕШЕНИЕТО Е ВЛЯЗЛО В ЗАКОННА
СИЛА НА 19.07.2021г.

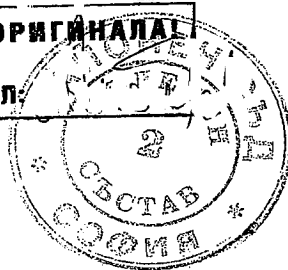
РАЙОНЕН СЪДИЯ:

ДЕЛОВОДИТЕЛ:

ВЯРНО С ОРГИНАЛА

ДЕЛОВОДИТЕЛ:

РЕШЕНИЕ

№ 4786

19.07.2021 г.

гр.София

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД

На 25 юни

В публично заседание в следния състав:

VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

2021 година

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КАМЕЛИЯ СЕРАФИМОВА

ЧЛЕНОВЕ: КАМЕЛИЯ СТОЯНОВА

КАЛИН КУМАНОВ

СЕКРЕТАР: ДОРА ТИНЧЕВА

ПРОКУРОР: КИРИЛ ДИМИТРОВ

Сложи за разглеждане докладваното от съдия К. Серафимова
К.н.а.х.дело №4429 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Вайтъл И“ЕООД- гр. Сандански срещу Решение от 05.06.2020 година, постановено по н.а.х.д.№20421/2019 година по описа на СРС,2 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №РД-10-59/12.09.2017 година издадено от Председател на Съвет за електронни медии, с което последният на основание чл.126а,ал.5,т.1,вр с чл.127,ал.2 от Закона за радиото и телевизията наложил имуществена санкция в размер на 3000 лева на „Вайтъл И“ЕООД гр. Сандански за извършено нарушение на чл.125в,т.2 от ЗРТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението, като СРС изобщо не е изследвал въпроса дали има нарушение на Закона за авторските права, като при повторното разглеждане на делото е приложено Решение на САС в този смисъл. Посочва се още, че нарушението не е извършено. Иска се отмяна на Решението и отмяна на Наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- „Вайтъл И“ЕООД гр. Сандански редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- Съвет за електронни медии редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли Решението на СРС да бъде оставено в сила. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор димитров изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че „ВАЙТЪЛ - И“ЕООД е търговец, вписан в Търговски регистър и в Регистъра на предприятията, уведомили за намеренията си да

осъществяват обществени електронни съобщения, поддържан от Комисия за регулиране на съобщенията съгласно чл.33, ал.1, т.1 от Закона за електронните съобщения. Разрешението за извършване на дейността е с териториален обхват, включващ населените места: гр. Сандански, с.Лешница, с.Поленица, с.Склаве, с. Вълково, с.Дамяница, с.Драката, гр.Кресна, с. Левуново, с.Микрево, с.Ново Делчево, с. Струмляни, обл. Благоевград и в качеството си на предприятие, предоставящо услугата „разпространение на радио и телевизионни програми" в кабелна електронна съобщителна мрежа, дружеството е адресат на правилото, установено с нормата на чл.125в, т.1 и т.2 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ), вменяваща в задължение на всеки 6 /шест/ месеца, считано от 24 февруари 2009 година (ЗИДЗРТ - ДВ, бр.14 от 2009 г., изм. бр.12, от 2010г.) да предоставя на Съвета за електронни медии (СЕМ): Списък на разпространяваните програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на програмите и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио- визуални произведения, включени в разпространяваните програми.

С Писмо, заведено с вх.№ ЛРР-13-34-01-86/24.02.2017г. по описа на СЕМ, „Вайтъл - И"ЕООД депозирало в деловодството на СЕМ Списък с разпространявани за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017 година общо 54 български и чуждестранни телевизионни програми, както и договори с доставчиците, по силата на които се уреждали правата за тяхното разпространение, но към писмото не приложил документи, удостоверяващи наличие на разрешения за отстъпени авторски права по отношение на произведенията, съдържащи се в излъчваните програми, в това число договори с ОКУП или документи за приложението на чл.91, ал.5 от Закона за авторското право и сродните му права.

На 11.05.2017 година, в сградата на СЕМ служители на СЕМ извършили преглед на представената от касатора документи и в хода на проверката контролните органи констатирани, че в нея не се откриват документи, по силата на които се уреждат отстъпени права за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в телевизионните програми, заявени от касатора и в частност Договори, сключени с ОКУП - „Музикаутор", „Филмаутор" и „Профон", които в проверявания период управлявали правата на носителите на права на произведения в програмите, нито доказателства за приложението на чл.91, ал.5 от ЗАПСП, че правата за излъчване и предаване на произведенията, включени във всяка телевизионна програма, са надлежно отстъпени на телевизионните организации.

В хода на проверката е установено, че на 24.02.2017година касаторът е осъществил нарушение на нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ доколкото предоставената от него информация е непълна с оглед отсъствието на договори, регламентиращи отстъпването на авторски и сродни на авторското права за разпространение на аудио-визуални произведения, включени в програмите, които предприятието е разпространявало за периода 25.08.2016 г. - 24.02.2017 година и след отправена покана до касатора за съставяне на АУАН, а на 23.05.2017 година срещу касатора е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.125в, т.2 от ЗРТ, а въз основа на него на 12.09.2019 година е издадено Наказателно постановление, с което е ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора с налагане на имуществена санкция в размер на 3000 лева.

СРС е анализирал всички събрани в хода на процеса доказателства както гласни, така и писмени, и обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ, като е отговорил на всеки един довод в жалбата. Правилен и изводът на СРС, че доказателствената тежест се носи от наказващия орган, но характерът на вмененото по закон в случая задължение на касатора изисква активност именно от последния да представи в определен срок доказателства за наличието на надлежно уредени права за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните от него програми, в това число и такива, насочващи към приложението на хипотезата на чл.91, ал.5 от ЗАПСП и доколкото

липсата на представени документи, удостоверяващи придобиването на правата за разпространение на произведенията, включени в разпространяваните програми, се явява същност на нарушението, свързано с представяне на непълна информация", то и не следва наказващият орган да търпи упрек, че не е потърсил тези данни от телевизионните организации, намиращи се в договорни отношения с „Вайтъл - И"ЕООД относно обема на предоставяните от тях права. Правилен е изводът на СРС, че не е налице несъответствие между описанието на фактите и приложената спрямо тях правна норма, доколкото в случая не се коментира въобще твърдение за разпространение на произведения, включени в телевизионни програми, без надлежно отстъпени авторски и сродни права/ в какъвто смисъл са доводите в касационната жалба, които обаче са неприложими, защото касаторът не е санкциониран по реда на Закона за авторското право и сродните му права, а по ЗРТ. Цялата касационна жалба е в този смисъл и цели да измести спора, като позоваването на разпоредби от ЗАПСП би било уместно, само и единствено, ако касаторът бе санкциониран по реда на този закон, хипотеза, която в случая не е налице, защото касаторът е санкциониран по реда на ЗРТ. Правилен е изводът на СРС, че нарушението установено по несъмнен начин, като на 24.02.2017 година в гр. София „Вайтъл - И"ЕООД е предоставил пред СЕМ непълна информация-непредставяне на документи, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведенията и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми за периода 25.08.2016г. - 24.02.2017г. Нормата на чл. 125в, т. 2 от ЗРТ въвежда задължение за всяко предприятие, което разпространява български и чуждестранни програми, да предоставя на всеки 6 месеца, считано от 24.02.2009 година, на Съвета за електронни медии актуализиран списък на разпространяваните програми и документите, свързани с придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в предаваните телевизионни програми. Адресат на задължението е предприятие, разпространяващо телевизионни програми. „Вайтъл - И"ЕООД е дружество, вписано в Регистъра на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) по чл. 33, ал. 1, т. 1 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), предоставящо услугата "разпространение на български и чуждестранни програми" в кабелна електронна съобщителна мрежа, поради което се явява и адресат на задължението, произтичащо от нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ и субект на нарушението на същата. Обстоятелството, че с Писмото си от 24.02.2017 година касаторът е депозирал актуализиран Списък на разпространяваните 54 броя телевизионни програми и е приложил към тях Договори с телевизионни организации, по силата на които са му прехвърлени права за разпространение на програмите, не води до извод, че същият е изпълнил вмененото от нормата на чл.125в от ЗРТ задължение да представи всички посочени в този текст документи-той не е представил доказателства за уреждането на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите на произведенията и записите на аудио-визуални произведения, съдържащи се в тях, така както повелява нормата на чл.125в, т.2 от ЗРТ.

В конкретния случай се касае за препредаване на произведения по електронна съобщителна мрежа едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, което се осъществява от друга организация, различна от тази, излъчваща ги първоначално първоначално излъчва. Разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗАПСП сочи, че разрешение за препредаване по електронна съобщителна мрежа на произведение се дава само чрез Организация за колективно управление на авторски права. Законът определя, че всеки вид права се управляват от една организация, вписана в регистъра, поддържан от Министерство на културата по чл.40а, ал.1 от ЗАПСП, а в конкретната хипотеза това са сдруженията Профон, Музикаут(Ф) и Филмаутор. Изключение е предвидено единствено в случаите, когато правата(Ф) за предаване на произведенията са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП. Според последния цитиран законов текст: „Когато

радио- или телевизионна организация разрешава едновременно, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, разрешението, дадено от радио-или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са й надлежно отстъпени."

В конкретния случай дружеството - касатор не е предоставило всички изискуеми документи, доказващи придобиване на правата за разпространение на произведенията, звукозаписите и записите на аудио-визуални произведения, включени в разпространяваните програми за периода 24.08.2016 година -24.02.2017 година. В тази насока, правилно СРС е приел, че отсъстват договори с ОКУП, а липсва изрично отразяване както в Списъка с програмите, изпратен на СЕМ от „Вайтъл - И"ЕООД, така и други доказателства (такива не се извличат и от представените Договори за прехвърляне на неизключителни права за разпространение на телевизионните програми), че правата за предаване на произведенията, съдържащи се в програмите, са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП и позоваването върху изключението на този текст е неоснователно. Обоснован е изводът на СРС, че същността на правилото на чл.125в, т.2 от ЗРТ касае подаване на информация в определен срок и задължава съответните предприятия, които извършват разпространение на телевизионни програми по договори с телевизионни организации да представят убедителни доказателства за уреждането на авторските и сродните на тях права върху произведенията, съдържащи се в програмите, доколкото това обстоятелство не следва да се предполага, като СРС е анализирал и съдебната практика на АССГ и се е позовал на Решения на АССГ (в този смисъл решение №7649/05.12.2019г., АССГ, X к.с, по к.а.н.д. № 5815/2019г., решение №6467/07.11.2018г., XVI к.с. по к.а.н.д. № 6592/2018., решение №3655/01.06.2018г., X к.с, по к.а.н.д. №3921/2018г. на АССГ, както и решение №615/01.03.2019г. на САС, по т.д.№4968/2018г.; същевременно ангажираното от жалбоподателя решение на САС е неотнормосимо към казуса, доколкото то визира случай на разпространение само на програмата на БНТ, която съгласно чл.44, ал.5 от ЗРТ се предоставя безвъзмездно, последното касаещо и съдържанието на програмата й).

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, административно-наказващият орган законосъобразно е ангажирал административно- наказателната отговорност на касатара на основание чл. 126а, ал. 5, т.1 ЗРТ, която предвижда отговорност за допуснато нарушение на чл.125в, т.2 от ЗРТ в хипотезата на предоставяне на непълна информация и е наложил санкция в предвидения от закона минимум от 3000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на наложеното наказание и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН.

Като е достигнал до този правен извод СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена.

С оглед изхода на спора,в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. АLINEЯ четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на

присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 11.05.02.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юрисконсулт делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на преpraщачата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визиращи в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора "необоснованост" на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. Наред с това измежду касационните основания, визиращи в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от него "необоснованост" на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК,
Административен съд София- град

Р Е Ш И:

**ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 05.06.2020 година, постановено по
н.а.х.д.№20421/2019 година по описа на СРС,2 състав.,**

**ОСЪЖДА „ Вайтъл И“ЕООД гр. САНДАНСКИ ДА ЗАПЛАТИ НА СЪВЕТ ЗА
ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ- ГР. СОФИЯ СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.**

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА!

ДЕЛОВОДИТЕЛ:

